

*Het viel op dat ik een
zorgzaam type ben*

Volledige naam: **Sander van Bochove**

Geboortejaar: 1990

Geboorteplaats: Capelle aan den IJssel

1. Wie ben je, wat doe je?

“Ik ben Sander van Bochove, dertig jaar oud en ik werk als zorginkoper bij ZilverenKruis. Ik ben getrouwd met Lisette en vader van drie kinderen. Een dochter van vier – Robin, een zoon van twee – Brendan en een dochter van negen maanden – Nikki. Sinds vijf jaar wonen we in Huizen.”

“Nikki is geboren op 4 maart, dus vlak voor de eerste lockdown. Het begin van de coronacrisis viel precies in de kraamtijd. Het is toen allemaal wat langs mij heengegaan. Na de geboorte was ik drie weken vrij en vanwege de coronamaatregelen ben ik daarna vanuit huis gaan werken. Het is een bijzondere situatie, maar er zit wel een voordeel aan: ik maak op deze manier veel meer mee van Nikki's eerste jaar.”

“Ik ben geboren in Capelle aan den IJssel, maar al jong verhuisd naar Goes in Zeeland. Ik kom uit een christelijk gezin. Naar mijn idee zaten we in de behoudende hoek. Dat gaf wel wat wrijving in mijn jeugd. Niet vanwege het geloof, maar om alle maniertjes en regeltjes. Ik wilde mij daaraan ontworstelen. Ik heb twee jaar Geneeskunde gestudeerd en ben later overgestapt naar Gezondheidswetenschappen. De studie was in Rotterdam. Ik heb nog een tussenjaar gehad op de Evangelische Hogeschool in Amersfoort. Dat was een belangrijke periode, omdat ik toen een persoonlijk geloof in God kreeg. Het is een belangrijk deel van mijn identiteit.”

“Het komt tijdens mijn werk niet altijd ter sprake, maar ik ervaar mijn christelijke achtergrond wel als een voordeel. Ik kan bijvoorbeeld goed invoelen waar huisartsen tegenaan lopen als ze het over de zware, principiële kant van het geloof hebben. Dit kenmerkt een groot deel van de regio waar ik inkoop, waaronder de Veluwe. Uiteindelijk heb ik mijn eigen draai gevonden. Met ons gezin horen we bij een moderne kerk-gemeenschap. Ik speel basgitaar in de kerkband en ben ook bandleider.”

“Toen ik als zorginkoper begon was ik 27. Dat is best jong voor die functie, maar bij ZilverenKruis krijg je volop training om aan je persoonlijke ontwikkeling te werken. Bij mij viel op dat ik een zorgzaam type ben. Dat werd nog versterkt door die christelijke opvoeding, waarin je leert je naaste te dienen. Soms wringt dat principe met mijn rol als inkoper. Er zijn situaties waarin ik vooral de belangen van ZilverenKruis behartig en wat minder rekening houd met de partij tegenover me. Gaandeweg heb ik geleerd hoe je dat oplost. Het is de kunst om elkaars belangen ergens te laten ontmoeten.”

2. Wat vind je fijn aan je werk?

“Simpel gezegd bestaat mijn werk uit het contracteren van zorgaanbieders. Daardoor hoeven verzekerden zelf geen afspraken te maken met zorgaanbieders. ZilverenKruis kent ongeveer tachtig inkopers. Ik zit in de regio Noord en heb contact met huisartsenorganisaties als Medicamus, maar ook zorggroepen en ziekenhuizen.”

“In 2006, bij de start van dit zorgstelsel, ging het vaak over marktwerking en concurrentie tussen aanbieders. Inmiddels kent ons zorgstelsel andere problematiek, zoals capaciteitsproblemen. Het is vooral zoeken naar het gemeenschappelijk belang. Dat vraagt van mij ook dat ik de onderlinge verbanden zie in de regio. Het grote plaatje. Waar vallen gaten? Waar is behoefte aan? Ik heb oog voor wat er leeft binnen de zorg. Ik moet zelfs opletten dat ik mij niet teveel laat meeslepen door individuele verhalen van artsen. Tijdens mijn studententijd heb ik in het ziekenhuis gewerkt; die kant trekt aan mij.”

Het is vooral zoeken naar het gemeenschappelijk belang. Dat vraagt van mij ook dat ik de onderlinge verbanden zie in de regio. Het grote plaatje. Waar vallen gaten? Waar is behoefte aan? Ik heb oog voor wat er leeft binnen de zorg.

“Voorheen lag de focus van ZilverenKruis vooral op financiële dienstverlening. We beheerden het geld voor verzekeren. Nu zitten we meer aan de voorkant: we denken mee over de zorg, voeren iets meer regie. We proberen regionale samenwerking te stimuleren, zoals bij het programma GezondVeluwe. In veel regio's gaat dat lastiger. Zorgaanbieders zijn gewend aan productie: hoe meer patiënten, hoe hoger de inkomsten. Bij nieuwe afspraken over het zorgaanbod in de regio, bijvoorbeeld door digitalisering of zorgverschuiving, moeten aanbieders soms een deel loslaten en dat kost moeite.”

3. Wat betekent Medicamus voor je?

“Medicamus heeft mandaat om namens de artsen gesprekken te voeren met zorgverzekeraars, het ziekenhuis en vele andere partijen. Zoiets is niet standaard. Op andere plekken in Nederland stel ik Medicamus weleens ten voorbeeld. Het is ook de eerste organisatie waar ik als zorginkoper gesprekken voerde. Dat maakt het voor mij extra speciaal.”

“De kracht van Medicamus zit in het vertrouwen. Daar is jarenlang zorgvuldig aan gebouwd. Op die manier kom je samen verder. Het regiocontract voor 2020 is een goed voorbeeld. Je moet op zo'n moment alle huisartsen meekrijgen om afspraken te maken. Dat is het werk van directeur Roland Ekkelenkamp. Hij is de schakel tussen artsen en verzekeraar. Hij moet met ons in gesprek, maar ook de achterban overtuigen. Dat vind ik knap werk. In andere regio's zie je dat groepjes Hagro's soms een eigen koers varen, wat de huisartsenzorg versnipperd. Dan wordt het lastig.”

“Dankzij het regiocontact tillen we specifieke zorg uit een huisartsenpraktijk naar een hoger niveau. In sommige wijken heb je meer patiënten met een bepaald type chronische zorg. Het regiocontract biedt ruimte om te schuiven en op die plek iets extra's te bieden. Je praat steeds vaker over capaciteitsproblemen: de juiste zorg op de juiste plek. En niet alleen dit jaar, maar ook op langere termijn. Als zorginkoper zoek ik niet per se de goedkoopste oplossing, maar stuur ik aan op duurzame afspraken.”

4. Wat vraagt onnodig veel energie?

“Ik kijk graag vooruit: waar willen we naartoe, hoe komen we daar, wat is de visie? Daar praat ik veel over, maar het is tijdrovend om dat allemaal te moeten archiveren. Dingen vastleggen in registers voelt als corvee. Ja, dat kost mij energie. Ik moet mij daar soms echt toe zetten.”

“Privé hebben mijn vrouw en ik dit jaar allerlei keuzes gemaakt. We wonen nu nog in Huizen, maar we verhuizen naar de gemeente Dalfsen. Echt in the middle of nowhere. Daar kennen we niemand, dus dat is spannend. Maar we zoeken een stukje rust; het is een bewuste stap uit de drukke maatschappij. We wilden een grotere tuin voor de kinderen en juist een kleiner huis, zodat we meer buiten leven. Misschien een moestuintje - ook al weet ik er nog weinig vanaf. Dat kan je dan allemaal ontdekken. Ik wil het niet romantiseren: misschien voelen we ons straks ook weleens eenzaam. Aan de andere kant: als gezin heb je altijd elkaar.”

5. Hoe houd je jezelf gezond?

“Ik houd van mountainbiken en wielrennen. Even een rondje Gooimeer, bijvoorbeeld. Als het lukt twee keer per week. Maar ook snowboarden tijdens de wintersport. Alleen is dat nu, met een jong gezin, iets lastiger. Sport is voor mij ook structuur. Het helpt om die discipline op te brengen voor een gezonder leven.”

“Ik trek gezondheid wel breder. Sinds de geboorte van Nikki denken mijn vrouw en ik meer na over de tijd waarin we leven. Vooral het consumptiegedrag gaat ons steeds meer tegenstaan. We trekken alles maar uit die schappen zonder na te denken over het effect op de wereld. Bizar eigenlijk. Dus we hebben zelf stappen gezet. We eten thuis zoveel mogelijk veganistisch, omdat de productie van zuivel en vlees veel CO2 veroorzaakt. Het is meer groenten en kruiden; best lekker. Als vrienden voor ons koken, eten we soms een biefstukje. Zo streng in de leer zijn we nou ook weer niet. Juist op die momenten genieten we daar extra van.”

“We kopen ook minder kleding en minder spullen voor het interieur. Je hebt al zoveel. Waarom steeds iets nieuws? Vanuit die gedachte zijn we ook gaan ontspullen. Ruimte

*De kracht van Medicamus zit in het vertrouwen.
Daar is jarenlang zorgvuldig aan gebouwd.
Op die manier kom je samen verder.*

maken in huis. Mijn vrouw is daar nog beter in. Ik ben opgegroeid met het idee: je moet zuinig zijn op wat je hebt en je mag niets weggooien. Afscheid nemen van spullen is voor mij ingewikkelder. Liever probeer ik aan de voorkant na te denken over wat ik aanschaf. Heb ik dit écht nodig? Hoe dan ook: het heeft veel in beweging gezet en geeft ons tegelijkertijd veel rust.”

6. Wat weet bijna niemand over jou?

“Ik vertelde al over dat basgitaar spelen. Op de middelbare school ben ik daarmee begonnen. Niet in de kerk, maar in een heavy metal-band. Ha, tja. Dat is een contrast hè! Het was de periode waarin ik mij wilde afzetten van thuis. Ik had lang haar, droeg van die zwarte bandshirts en op de reformatorische school in Goes ontlokte ik aardig wat discussie bij docenten. Maar het gaf geen grote problemen. Ik was niet zo’n zorgenkindje.”

“Ik vond die extremen interessant, maar probeerde wel twee werelden te combineren. Op zaterdagavond helemaal los in de metalscene, maar op zondagochtend wel weer in de kerk... Het schreeuwerige en emotionele trekt mij nog altijd in die muziek, maar ik kijk er wel anders naar. Bij metal draait het al snel om verheerlijking van angst en dood. Ik verheerlijk liever het licht...”

7. Laat zien, wat heb je meegenomen?

“Het zit aan mijn tas en ik heb altijd bij me: het is de sleutelhanger die ik kreeg op mijn eerste vaderdag. Er staat op: Best Dad. Vaak is het een gespreksopener. Ik ben er trots op vader te zijn. Veel mensen vinden mij jong. Dertig jaar en dan al drie kinderen? Het is bijna het eerste waar ze over beginnen. De sleutelhanger is ook een reminder: dit is waar het om gaat. Ik mag een vader zijn. Natuurlijk wil ik carrière maken en succesvol zijn, maar dat is hieraan ondergeschikt.”

“Ik heb geen standaard carrière ladder voor ogen. Zo van: straks word ik senior inkoper en daarna nog regiomanager etc. Ik sluit niets uit, maar het is geen uitgestippeld pad. Regelmatig stel ik mezelf de vraag: wat zou ik doen als geld géén rol zou spelen? Een droom van mij is dat ik tijdelijk basisschooldocent kan zijn. Dat lijkt mij een geweldig beroep. Dat gevoel hangt ook samen met de verhuizing naar Dalfsen. Ik wil vrijheid ervaren om ooit zo’n stap te zetten. Het kan altijd tegenvallen, maar ik ben dankbaar dat ik die idealen en dromen mag verwezenlijken.”

